

עובדת זהה דף כת עמוד א תלמוד בבל' המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום ראשון)

סיאה יבשת, וקיות בהמה קטנה, ותורת – רחם של בהמה, ויתרתת הפהבר – ודופן המשך של הכלב. ויש אומרים, אף אכילת דגים קטנים מועילה לרפואה ורפואהם רפואה. ולא עוז, אלא שדים קטנים מפרקין ומרבן זרע ומברין את החולה לחלו בשער שור, או שופן של האדרם. מוסיפה הבריתא: עשרה דברים מתיירין את החולה לחלו בשער שור, או בשער ציפורים, והוא כילב שחלב, וחלו השני קשח מן הראשון. ואלו הן, האוכילב בשער ציפורים, והוא כילב שחלב חלבתו של בעל חיים, והוא כילב שחלב, והעושה תגלהת, והונכns למדרץ, והוא כילב צביה, והוא כילב כביה. ויש אומרים, אף האוכילב אגוזים, ויש אומרים, אף אכילת קושואין מהזרה את החולה לחולו. מוסיפה הגרמא: תנא דבי רבי ישמעאל – שננו בבית מדרשו של רבינו ישמעאל בר Britanya, ולמה נקרא שכן קושואין, מפני שהו קשין לכל גופו של אדם בחרבות.

שנינו במסנה: אין מסתפרין מהן כלל מוקם. הגמרא מביאה בריתא בענין טספורת של שרואל על ידי גוי ושל גוי על ידי ישראל, תננו רבנן בבריתא, ישראל מסתפר מעובד וכובבים, מותר לו לעשות כן רק אם רואה בפראה האם הגוי מסטרו יפה באמנותו. ויעבר בocabים המגדל בלורית לעבודת כובבים ומסתפר מישראל, ביןו שעוני הדשא לארכו לבוריון של הדג, שומט את ידו ונמנע מלטספור, כדי שלא תקנה לעבודת כובבים.

הגמרא דנה בדיון טספורת מגוי שהובא בבריתא: אמר מר,ישראל המסתפר מעובד בocabים רואה בפראה. שואלת הגרמא: היבי דמי, מי מורה שמסתפר בראשות הרים שתמיד נמצאים שם אנשים, ומה למי פראה – לשם נצרכת המראה, והרי ריבים נמצאים שם תמיד, ואין חשש שהגוי יהרגו. ואילו מורה שמסתפר בראשות הארץ, כי רואה מי חי – מה בכיר שהישראל מסתבל והגוי יכול להרוג. משיבה הגרמא: לעולם מודובר בראשות הארץ, ובין דיבא מראה שהישראל מסתבל בה לראות איך גוי בר ביאנו והגמרא מראה שהוא מעשה בענין טספורת על ידי גוי בר ביאנו היה המסתפר מעובדocabים בשביילו והנתקדעה שמהוץ לעיר, אמר קי' קזעך לוגנא – נאה צוואר להיחתר במשפרים. אמר רב חנא, קי' דרבנן לא עבר – על דברי אדרבי מאיר – יהה הפחד שעבר עלי בשמעתי דברי הספר כפרטיו על שעברתי על דברי רב מאיר (על כל כו), שאסור להסתפר על ידי גוי אף ברשות הרביבים. מיתה הגמרא על דברי רב חנא: משמע מדבריו שבר שעבר רק על דברי רב מאי, וכי דרבנן לא עבר – על דברי חכמים לא עבר, אמר – הרוי יש לומר, שביל מה דאמור – שאמרו רבנן שמוטר להסתפר על ידי גוי, וזה ריק בראשות הרביבים, בראשות היחיד מי אמר – ורב חנא על אופן זה הם אמרו שמוטר. מישיבת הגרמא: וזה – ורב חנא בבר, שבילו והנתקדיע, בין דשבחי ריבים – בין שמעיים שם עבורים ושבים, בראשות הרביבים דמו – דין בראשות הרביבים שתמיד מצוים שם עבורים ושבים שהתיירו חכמים להסתפר עם על ידי גויים, ורק לשיטת רב מאיר אסור אף בזה.

הגמרא דנה בדיון טספורת לגוי שהובא בבריתא. שננו בבריתא: ויעברocabים המסתפר מעובד מישראל, ביןו שעוני קרוב לבוריון, שומט את ידו, שואלת הגרמא: ובמה הוא שעור קרוב לבוריית. משיבה הגרמא: אמר רב מילא דרבנן לא עבר – על דוח ורעות – לכל צד, והוא שומר לבוריית שאסור לשידר לשלטן.

אבל דברי רב מלכיה בשם רב אדרא בר אהבה, מביאה הגרמא מירמות נסופה שאמר רב מלכיה בשם רב אדרא בר אהבה, אמר רב ומירמות שאמר רב מלכיה בשם רב אדרא בר אהבה: אמר רב חנינא בריה קרב איקא, אין שפוד ברזל שעלו בו בשער ביום טוב ונמאס ונעשה מוקצה, שמותר לגוררו ולטלטלו מן העד בכדי לשומטו בקרן וויתר, ושפחות – פסק ההלכה שבעל יכול לכפות את אשתו לעשות בעמר אפילו אם הכניטה לו אלף שפהות, כדי שלא רפואה טוביה. ואלו הן, ברוב, ותרדין, ומי סיון – ומים שישו בהם להספניתא – ולרפואת סדקים שבפניהם ירחוץ במים קרים, וחילוף סבנתא.

חולא לטפורי – חומץ מועיל לרפואה לאחר הקוזם דם מהכתפים, ומונני לטעניתא – ואכילת דגים קטנים מוחזק את הגוף של הגוף בתענית, ותילוף סבנתא.

חILI וטפורה – האוכל בחולי חמה וטפורה, יש בויה סבנתא, וכן עניא – מי שכואבות עינוי וטפורה, יש בויה סבנתא.

שני לדג דם – אדם שעריך להקיין דם, יאל דגים ולמחורת יקיין, וכן שני לדם דג – אם הקיין דם, יאל דגים למחרת הקיינה, אבל אכילת דגים בשלישי לו – להקות הדם, מביאה לידי סבנתא.

הגמרא מוסיפה לעסוק בהנחות המקוי דם: תננו רבנן בבריתא, המקיים דם לא יכול חגב'ש, לומר, לא ישחה כלב, ולא יכול גבינה, ולא יכול בגלים, ולא יכול שחלבים, מפני שהאיכלים לאחר ההקוזם מביאה לידי סבנה. אמר אבוי, נייתי רבעירה דחלא מדברים אלו, מה夷 ישעה לרפואתך. אמר אבוי, נייתי רבעירה דחלא ורבעיטה דחלא – ייבא רבעיטה חומץ ורבעיטה יין, וערבעיטה להקיין, לא מפתה לנקיין, לא פפנה בהרי תרדי – זה בוה, ויטשטי – וישתה. ובו מפתה לנקיין, לא פפנה אלא לנטקה של העז, מושום רבקה יייא של דברים אלו, והרזה מביאה את ריחים לעיר. אבל הרזה המזרחת אינה חזקה בשאר הרחות ולא תביא את הריח לעיר.

הגמרא עוסקת בהעלאת אונקליז בשבת: אמר רבבי יהושע בן לוי, מעלני אונקליז שנפל, ואפללו בשפט, בין שיש טסהה אם לא יעלה, שואלת הגרמא: מי אונקליז. משיבה הגרמא: אמר רבבי אבא, איסותומכא דלבא – תנוך שכגד הלב הנקי ניבלא, שלפעמים נכפף לצד פנים ומעכב את הנשימה.

הגמרא מבארת את הרפאות לאיסותומכא דלבא ועוד חלאים. שואלת הגרמא: מי אסותא לאיסותומכא דלבא. משיבה הגרמא: מניית במנזא ברנייא – מביא ממון בשיעור אגרוף, ונינייא – ונגען, יעשן בר הנקי אנדנא, וצירני – וקורנית, ואברדא – ו爱国主义, ושוחק אותו. ומברארת הגרמא: לילב – לרפואת האיסותומכא דלבא, ישתה הדברים הללו בחמורא – בין, וסימנק הוא לשון הפסוק (הלים קד ט) 'יין ישמח לבב אונז', כלומר רפואה על ידי יין מועילה לחולי שלב. ואילו לוויה – לרפואת שחפת שמחות רוח, ישתה אותו במיין, וסימנק הוא לשון הפסוק (בראשית א ב) 'ירוח אליהם מרכחת על פני המטם', כלומר רפואה שעל ידי מים מועילה לחולי התחליה ברורה. ואילו לבודא – לרפואת אשיה يولדה שהעתנה בשישבה על המשבר, ישתה אותו בשיברא – בשיבר, וסימנק הוא לשון הפסוק (בראשית כד ט) 'יבדה על שכמה', כלומר, שיברא – (שיבר) הדומה בשתי אותיות למיליה 'שכבה', מועיל לרפואת כודא שדומה למיליה צבריה.

הגמרא מביאה שני אופנים ב佗ואה זו: רב אהא בריה דרבא, שחק להו לבולחו בחורי תרדי – היה שוחק את כל הסמנין ייחד, ושבקל ליה מילא חמיש אכבעתיה – ולוקם מהם מלא ידו, ושתי ליה עם המשקה הרואי. ואילו רב אש, היה שחק, כל חד וחד לחורייה – כל שעב לעצמו, שחק למל כל אחד מהם, מילא אכבעתיה רבתי ומילא אכבעתיה וווטרי – מה שיכל להחזיק על ידי האגדול והזרת, ושווה עם המשקה הרואי.

הגמרא מביאה רפואה אחרת: אמר רב פפא, אנא עבדי לכל תען ולא איטפא – אני עשייתי את כל הרפאות הללו ולא נרפאתי, עד דאמר לי ההוא טיעיא – סוחר ישמעאל, איטי פוא חרטא ומיליה מיא – תביא כל קען חדש ותמלואו במים, ורמי ביה פרודרא דרובייא דחלוי לה בוי בובי – והשלך בו מלא הנקה דבש ששחה בחזר הבית תחת הocabים, ולמהר, אייטפא – והתרפאתי. המים. ואילו עבדי חבי – עשייתי ב佗ואה אייטפא – והתרפאתי.

הגמרא מביאה ברייתא בענייני רפואה: תננו רבנן בבריתא, שיש רבנים של מכל מילאין את החולה האוכלים מחלין, ורופאון רפואה טוביה. ואלו הן, ברוב, ותרדין, ומי סיון – ומים שישו בהם

רש"י

שמש ת"ה. להסבירו סתיימות המשנה וטעמיה והוא נקרה תלמוד: **בימי נdotיך**. כל שבעה של ראייה ראשונה: לבוניך. בגין זהה שספרת ז' נקיים משפסקה וצרכיה להיות לובשת לבנים לבדיקה שמא תראה ותסתור ספירתה: **בנדת טומאתה**. ועד שתבא בימים לטבילה היא בנדתה דרוביין מתחיה בנדתה בהויה תהא עד שתבא בימים. בתורת כהנים: מטה חרדא הויא. רחבה ולא קירוב בשער הויא וסבר דשרי בהכיה: **סינר**. פורצינ"ט שהיא הוגרת בו ומגיע ממתנים ולמטה:

ברוך המקום שהרגנו, שלא נושא פנים לתורה, שהרי התורה אמרה בנדת טומאתה לא תקרב". כי אתה **רב דימי אמר**: מטה חרדא **הויא**. במרבא **ברוך בשר, ולא עלתה דעתך על דבר אחר. ואמרתי לה: אמר רבי יצחק בר יוסף: סניר מפסיק בינו לבינה.**

דף יג עמוד א **תנא דבי אליהו**²²²: **מעשה בתלמיד אחדרשׁננה הרפה**²²⁴, **וקרא הרפה**²²⁵, **ושמש תלמידי חכמים הרפה**²²⁶, **ומחתורת בתי בנים ובקתי מדרשות, ואומרת להם**²²⁷: **בתוב בתורה**: (דברים ל) "כִּי הוּא חַיָּךְ וְאֶרֶךְ יָמִיךְ", **בעל שׁננה הרפה, וקרא הרפה, ושמש תלמידי חכמים הרפה, מפני מה מות בחזי ימי? ולא היה אדם מחזירה דבר.** **פעם אחת נתארחתי אצל,** **והיתה מסיפה כל אותו מאורע, ואמרתי לה: בתוי, בימי נdotיך, מהו אצלך?**²³⁴ **אמרה לי: חס-ישלום**²³⁵, **ואפללו באצבע קטנה לא נגע بي. בימי לפניה, מהו אצלך? אבל עמי, ושרה עמי, וישן עמי בקרוב בשר, ולא עלתה דעתך על דבר אחר. ואמרתי לה:**

ברוך המקום שהרגנו, שלא נושא פנים לתורה, שהרי התורה אמרה בנדת טומאתה לא תקרב". כי אתה **רב דימי אמר**: **מטה חרדא תפלין מאריך ימים.**

מתוך שיעורים באגדות חז"ל

אלמןנה זו.²³⁴ **كيف נგתתם?**²³⁵ לא נכללו, בעלי התנהג כהלה, והחמיר על עצמו.²³⁶ **כספי**²³⁷ לבר או את הטעות של התלמיד.²³⁸ אחת רחבה. יותר מלמזהה.²³⁹ **היתה לנפטר ולאלמנתו,**²⁴⁰ בארץ ישראל השוכנת בצד מערב של הארץ, **לבאר את הטעות של התלמיד:**²⁴¹ היה והוא קבוע לעצמו שזה מספיק.²⁴³

למזהו אצל.²²² **הגביא.**²²⁴ **משניות.**²²⁵ בטור. **של כל שערות האמונות החכמים:** "גדול שמיונה של תורה יותר מלמזהה".²²⁷ **לקחה את התפלין שלו,** שעיליהם נאמר במלפרש: "כל המניהם תפלין מאריך ימים".²²⁸ **מסתובבת אTEM.**²²⁹ **לבני בית המדרש:**²³⁰ אף. **מושב לה.**²³² **המשיך אליו הגביא לספר.**²³³ **אצל**

השער ביאור למס' עבודה זרה ליום ראשון ע' א

1. מבוא לידי בטלה המביאה לידי זימה, אין גומות – נעלה בת שטים
 2. עשרה שנה ויום אחד שיש לה שתי גומות של שערות נחשבות כמי
 3. שהbijאה שתי שערות אף אם אין בהן שערות, שלשה דינים אלו אמר
 4. **רב מלכיו** בשם רב אדר בר אהבה. אבל דין בלוירית שנאמר בסוגיתנה,ישראל המספר גוי שומט את ידו בש מגיע לשלש
 5. אצעבות מהבלירות, וכן **אפר מלכה** – אף כירה שקלוי ושורף
 6. מאד, שאסור ליתינו על מכח לצורך רפואי, מפני שהחרוטו נראית
 7. כתובות קעקע, זגיביה – והטעם שגוררו אסור על גינוי של גופים,
 8. שהוא משום שודרכם להחליק את פni הGINA בהGINA בשומן חורי, שלשה
 9. דברים אלו אמר **רב מלכיה** בשם רב אדר בר אהבה.
 10. הגמורא מביאה שתה נספת בענין שמורות אלו: **אמר רב פפא**, אין
 11. החלוקה כדברי רב חנינא בריה דרב פפא, אלא הדברים שנאמרו
 12. לגבי מותניתן ומותניתא – משנה או בריתיא, והיינו, שפחחות, בלורית
 13. וובינה, נאמרו על ידי **רב מלכיה**, ואילו הדברים שהם שמעתא –

15. מירא בפני עצמה והיינו, שפוד, גומות ואפר מקלה, נאמרו על ידי
 16. **רב מלכיה.** **ויסמיא** של חולקה זו, והוא **טְהִגִּינִיתָא מְלֵבָתָא**, בולם,
 17. הביריתיא ובן המשנה זו במלכותו, שהרי מקשין מין על דברי
 18. אמראים, ובוior הסימן הוא, שהדברים שנאמרו לגבי המלוכה ולגביה
 19. ביריתיא משנהו שהיא נקבה, נאמרו על ידי מי ששמו דומה ללשון
 20. נקבה, דהינו רב מלכיה.
 21. שואלת הגמורה: **מאי ביניוחו** – מהו ההבדל בין חולקתו של רב
 22. חנינא חולקתו של רב פפא. מшибה הגמורה: **איבא ביניוחו מי אמר**
 23. את פסק ההלכה בשפחות. לשיטת רב חנינא, רב מלכיה אמרו,
 24. ולשיטת רב פפא, רב מלכיה אמרו, שהרי הוא פסק ההלכה לגבי דין
 25. שנשנה במסנה. וכן יש חילוק מי אמר הדין באפר מקלה שהוא
 26. מירא בפני עצמה, שלפי רב חנינא רב מלכיה אמרו, ואילו לשיטת
 27. רב פפא רב מלכיה אמרו.

59 מגופה, ודינה כנבילה, ונמצא שהעמיד את הגבינה בדבר איסור.
 60 הקשה לו רבינו ישמעאל ואמר לו, ותולא קיבת קרבן עללה תמורה
 61 באיסורה מחלוקת נבללה, שבnilah מותרת בהנהה ועללה אסורה
 62 בהגנה, והנהנה ממנה חייב קרבן מעיליה, ומכל מקום אמרו חכמים,
 63 שאם נמצוא חלב בمعنى העולה, פהן שדעתנו יפה – שאינו
 64 איסטניס, אינו קץ ומואס בה, שזרפה תיה – גומע הלב זה כמו
 65 שהוא, לא בישול. ומוסיפה המשנה, אמן לא הוזר לו – בני
 66 היישיבה לאמור שחכמים התיירז ואות לכתחילה, אבל – אלא כך
 67 אמר, לכתחילה אין נחנין ממנה ממשום חומרת קדשים, ובידיעבד אם
 68 גמעה לא מועלין – אין חייב קרבן מעיליה, כיון שמעילך הרין מותר
 69 לגופה, ומוכך שהכנוס בمعنى הבהמה איינו חלק מגופה, ובנבילה
 70 המותרת בהנהה יש להתיירז לכתחילה.
 71 אמר לו רבינו ירושע טעם אחר באיסור הגבינה, מפני שפערידין
 72 אותה בקיבות עגלי עבדות בובכים, ואך שאין הקיבה חלק מבשר
 73 העגל, שה באסורה, לפי שעלי יהה נהרגה העגל יותר שמן, והוא חוץ
 74 בקר לבבוד עבורה ורה. אמר לו רבינו ישמעאל, אם כן, לפה לא
 75 אפרוחה בהנהה, ככל תקרובת עבודת זורה.
 76 בינו לא ריצה רבינו ירושע לומר לו את הטעם האמתי, השיאו –
 77 העביבו את שיותו לרבר אחר, אמר לו, ישמעאל, היה אהה קורא
 78 פסוק והשביר השירים (א), כי טובים דודיך מין, בלשון זורה,
 79 שכנסת ישראל אומתך בן לה, או כי טובים דודיך מין, בלשון
 80 נקבה, שה אמורך בן לנכסת ישראל. אמר לו רבינו ישמעאל, יש לקרו
 81 כי טובים דודיך. אמר לו רבינו ירושע, אין תבר בז, שתרי חבירו
 82 – הפסוק לאחריו מלמד עליו שהוא מדברי בנסת ישראל, שנאמר
 83 לירית שמניך טובים וגוי על בן עלמות אחים, לשון זו נאמרת
 84 לזכר, וגם בפסוק הקודם יש לקרו דודיך, שכנסת ישראל אומרת
 85 בן לה.

גمرا

86 התבאר במשנה שאסרו סתום אין של גויים מוחש שניסכוו לעבורה
 87 זורה, הגمرا מבררת את מקור איסור הונאה מין נסר. שואלת
 88 הגمرا: אין נסר, מגלן – מנין שנאסר בהגנה. מшибה הגمرا: אמר
 89 רפה בר אבותה, אמר קרא, בענין עובדי עבודה זורה אשר הלב
 90 וברומו אבלו ישותו אין נסיבם ורבים לו לא, הרי שהקלש הכרוב
 91 ניסוך הין לובה, מה זבח של עבודה זורה אסור בנהא, אף אין
 92 שניסכוו לבבודה נמי – גם כן אסור בנהא.
 93 מבירת הגمرا: זבח נופיה מגלן – וחובי עבודה זורה עצם, מנין
 94 שאסורים בהגנה, מшибה הגمرا: דרבנן י'צמדו לבעל פעור
 95 ויאכלו ובחי מותים (המלח קה) הקיש הכתוב ובחי עבודה זורה
 96 למותים, מה מות אסור בנהא, אף זבח עבודה זורה נמי אסור
 97 בנהא. שואלה הגمرا: מות נופיה מגלן שהוא אסור בהגנה.
 98 מшибה הגمرا: אתי – דבר הנלמד בהיקש שם' שם' מינלה
 99 ערופה, בתיב הכא – נאמר באין, לגביה מות יתמת שם מרים' (נמדר)
 100 כ, ובתיב התם, לגביה עגללה ערופה ערוף שם את הענלה בנהל, וברים
 101 בא ד, ה קיש הכתוב מות לעגללה ערופה, מה להלן – בעגללה
 102 ערופה אסור בנהא, אף כאן – מות, נמי אסור בנהא.
 103 הגمرا ושאלות: וחתם, בעגללה ערופה עצמה, מגלן שאסורה
 104 בהגנה. מшибה הגمرا: אמרי דבי רבי נמי – אמרו בבית מדורשו
 105 בהגנה. של רבינו ינא, לשון בפדר' כתיב בה – בעגללה ערופה,
 106 שא צ' בפדר' לעמך ישראלי, לפיך דינה בפדר' שדים לחיאסר בהגנה,
 107 ומות הוקש לעגללה ערופה, וחובי עבודה זורה הוקש למות, אין נסר
 108 והוקש לחובי עבודה זורה.
 109 שנינו במשנה: וזהו משל עוברי בובכים שתיה מתחלו – בעודו
 110 ברשות הגוי יי' והחמי, אסור בהגנה.

111 הגمرا מבררת מה החדש בדין זה. מקשה הגمرا: פשיטא – דין
 112 פשוט הוא שחומץ הוא אסור, ומduxו הערכמה המשנה להשミニונו ואחר,
 113 משפטם דחמיין פקע לה איסוריה – וכי הינו מעלים בדעתינו
 114 שמאחר והחמיין הין פקע ממנו איסורו, הרי בין שהיה אין של גוי,
 115 חלב הוא מקשחו וועשו בגינה, והנמצא בمعنى הבהמה נחשב חלק

משנה

1 המשניתנו מונה דברים של גויים האסורים באכילה ובהנאה: אלו
 2 דברים של עוברי בובכים אסוריין, ואיסורין איסור הונאה, תני –
 3 סתום אין של נוי, שאסרו חכמים בהנאה מוחש שהוא אין שהתנסך
 4 לעבורה זורה, ונארס בהגנה מן התורה. והחומר של עוברי בובכים,
 5 שהיה מתחלו יי', בולם, שבעודו ביד הגוי היה אין, ואחר כך
 6 החמיין, שכן שנasar בהיותו אין, אין איסורו פוקע לעלם. ורק
 7 חרדיני – חרס הסpong בין, שמניחים אותו במים והוא פולט את הין
 8 הבלתי בו.
 9

10 המשנה מונה דברים האסורים מוחמת לשם תקרובת עבודת זורה: אין
 11 אסורים בהגנה עורות לובין – עור שהוציא מכגד ליבת של
 12 הבומה, כיון שנגנו לעשות כן לשם עבודת זורה ובה מושימות. שבעודותה
 13 היא בקר שחותכים את העור שכגד הלב ומוציאים ממנה את הלב
 14 בעודה חייה להזכיר לפניה. רבנן שמעון בן גמליאל חולק ואומר, רק
 15 בימן שורות הקרען שלו – של אותו עור, הוא עגול, אסור בוגאה,
 16 אבל אם הנקב מושך – מוארך, מוגער, שלא היו עושים כן לעבורה
 17 זורה.
 18 דין נוסף:بشر הנקם לביות עבדות בובכים כדי להזכירו, וקנוו
 19 היישאל מיד בשנוכנס קודם שהקיבו הדר, מוחר בנהא, שאן
 20 שיטת הגוי אוסרטו בהגנה, ובשר היוצא מבית עבורות בובכים,
 21 אסור בהגנה, מפני שהוא בוכחו מותים – שמן הסתם הקריבתו
 22 לעבורה זורה, דברי רבי עקיבא.
 23 גויים הוהילין ממקום רוחק לנטיפות – לבית עבודת זורה, מזמן
 24 שייצאו לדרכם אסור לשאת ולתת – ולטהר עטחן, מחשש שהಗיים
 25 יידו לאלהיהם על משא וממן זה. ועוד, שמא יקונה הגוי דבר שיריב
 26 ממנו לעבורה זורה. ובקאן – החורומים ממקום העבודה זורה, מותרין
 27 לשאת ולתת עליהם, שאין להשוש שייחזורו למקום התរפות להודות
 28 או להזכיר לפניו מהם שקבע עתה.
 29 המשנה חזרת למנות דברים האסורים משם אין של גוי: נודות
 30 העוברי בובכים ובקאנ – מני כלים שהשתמשו בהם הגויים לויים,
 31 ועתה אין של ישאל בנים בון בון לשמירה, הנודות והקנקנים עצם
 32 אסוריין מפני שלבלו יין איסור, ואיסורין איסור הונאה, כדין אין נסר שאף שייר
 33 ליין הירושאל הנמעץ בהם איסור הונאה, דברי רבי עקיבא. וחכמים
 34 קטן המתעורר בגין של הтир איסור בהגנה, דברי רבי עקיבא. וחכמים
 35 אומרים, אין איסורין אסור את יין ההיר באיסור הונאה, אלא רק
 36 בשתייה, לפי-scalable איסור שאינו בעינו' אלא בלווע, אין אסור בהגנה
 37 אף לאחר שנפלט.
 38 החרצאים ובקאן של עוברי בובכים – גרעיני וקליפות הענבים
 39 שנשארו לאחר שהגנו סחט את הענבים ועשה מהם יין, אסוריין, כדין
 40 הין שנסתה מהם, ואיסורין איסור הונאה, דברי רבי מאיר. וחכמים
 41 אומרים, חרצאים וגרים לחין, אסוריין בהגנה, שטעם הין מוחשיים
 42 באיסור בעין. אבל יבשין, מוחרין איפלו באכילה, שאינם אלא בעץ
 43 יבש.
 44 המוראים – מאבל העשו מושון קרבידי דגים, וגבינות מקום שמטעמו בית
 45 אוניקין, של עוברי בובכים, אסוריין, המוראים מפני שמרבים בו
 46 יין, ובנית בית אונייקי מפני שרוב הุงלים שם נשחטים לעבודה זורה,
 47 ויש להשוש שהעמידו גבינותיהם בקבוקות העגלים ההם, שהם
 48 תקרובת עבודה זורה, ואיסורין איסור הונאה, דברי רבי מאיר.
 49 וחכמים חולקים ואומרים, אין איסורין איסור הונאה, אלא איסור
 50 אכילה בלבד.
 51 המשנה מביאה מעשה בענין גבינות של גויים: אמר רבי יהודה,
 52 שאל רבי ישמעאל את רבי יהושע בשחו מתקין בפרק, וכבר אמר
 53 לו, מפני מה אסרו גבינות של עוברי בובכים באכילה, והרי אין
 54>null להשוש שמא עשו מחלב בהמה טמאה, שמי שמעידין אותה – מקרים אוטה
 55 גבינה. אמר לו רבינו ירושע, מפני שמעידין אותה – בפרק שמניחים בחלב 'קיבה' של
 56 והופכים אותה מחלב לבינה, בפרק שמניחים בחלב ערופה, שמשמניחים אותו בתוך
 57 נבילה – חלב קירוש הבCONS בمعنى הבהמה, והנמצא בمعنى הבהמה נחשב חלק
 58 חלב הוא מקשחו וועשו בגינה, והנמצא בمعنى הבהמה נחשב חלק

המשך ביאור למס' עבודה זרה ליום ראשון עמ' ב

נאסר לעולם.

מתרכת הגמרא אמר רב אשוי, הָא אַתָּה לְאַשְׁמוּעֵין – דבר זה בא התנה להשמיינו, שדוקא חומץ שהיה בראשות הגוי מתחילה, בהיות יין, אסור, אבל חומץ שלנו – של ישראל, ורוצח להפקידו בידי עופר בזבבים, אין צריך להפקידו בשמיירת חותם בתוך חותם, אלא די בחותם אחד, והיינו כיון שאין למה לחושש בחומץ זה, אי משום אינסובי – אם תחשוש שהגוי ניסכו לעובדה זרה, הרי לא מנפסבי – אין מנפסים חומץ לעובדה זרה, וαι משום אינחלופי – ואם תחשוש שהגוי החליף את החומץ של ישראל בחומץ שלו, שהיה גרווע יותר, וכיון שהוא אצליו יין הרי הוא אסור, בגין דאייבא חותם – בגין שיש חותם על פתח החבית, לא טרחה ומפנייה – אינו טורח לשבור את החותם ולזיין חותם חדש בשביל תועלת מועטה זו, שיישיג חומץ יותר טוב.

הגמרא מביאה אופן נוסף שאין לחושש בו ממשום יין נסра: אמר רב *אילעא, שניו בברייתא יין מבושל של עופרי בזבבים, שהיה מתחלה רגיל, שאינו מבושל, אסור בהנאה.*

מקשה הגמרא פשיטה, ממשום דאייבשיל פקע ליה איסורא – וכי היינו סבורים שהבישול מפרקיע את האיסור שהיה עליו קודם לכן. מתרכת הגמרא אמר רב אשוי, הָא אַתָּה לְאַשְׁמוּעֵין – דבר זה בא הבריתא להשמיינו, רק אם בהיותו יין רגיל היה בראשות הגוי, אסור, אבל יין מבושל שלנו – שה坦של בעודו אצל ישראל, ומופקד בידי עופרי בזבבים, אין צריך חותם בתוך חותם, אלא די בחותם אחד, שהרי אין בו כל חשש, אי משום אינסובי – אם תחשוש שהגוי ניסכו לעובדה זרה שלו, הרי לא מנפסבי – אין הגויים מנפסים יין מבושל. וαι משום